

Fågeljägarna

1997

(En diktsvit)

Klar var dagen
fåglarna drog mot norr.
Vi var tre
vi gick över isen
sköt alfågel, ejder och knipa.

Svarttjärad var vår båt
vi förde den med oss ut
vi rodde mellan isens lysande slätter.
Morgonens vatten var sol
dagen var jaktens dag.

Fågeljägare var vi
tre var våra namn.

Då ägde vi namn.

När isarna brister om våarna
och långa sprickor far genom dem
då sjunger de
– nej inte de, men sprickan sjunger
och tysta dagar över havet
hörs då som vingar.

The bird-hunters

1997

(A cycle of poems)

Clear the day was
the birds making northwards.
There were three of us
we went across the ice
shot long-tailed duck, eider and goldeneye.

Black-tarred our boat
we took it out with us
we rowed between the gleaming plains of ice.
The morning water was sun
the day was the day of hunting.

We were bird-hunters
three our names.

Then we owned names.

When the expanses of ice break in spring
and long cracks open up in them
then they sing
– no not them, but the crack sings
and silent days over the sea
then sound like wings.

Vingar syns inga
men vingar hörs

den stunden innan sprickan vidgas
och en grav blir synlig.

Plötsligt kom sprickan
vi såg den för sent
för sent såg vi vårt öde.

Den av oss som stod längst bort från båten:
För helvete, skrek han
det spricker, det spricker!
Båten – spring genast till båten!

Båten vi nyss hade lämnat
skild nu ifrån oss genom den vidgade sprickan.
Alltför länge hade vi dröjt
vända mot ejdersträcken
mot skotten och jaktens åtrå.

Flamgrönt var vattnet mot isens kant
svartnade hastigt mot djupet.

Den svarta tjarade båten, två åror
matsäck, stövlar och fåglar vi redan skjutit.
Båten – så lätt att dra över isen.

Hukade oss, skulle just till att ta språnget
över det hetsande svarta.

Hejdade oss, i språnget hejdade oss
trodde kanhända att längre bort
var sprickan till omfånget mindre

Wings are not seen
but wings are heard

the short while before the crack widens
and a grave becomes visible.

The crack came suddenly
we saw it too late
too late we saw our destiny.

The one of us who stood farthest away from the boat:
Oh bloody hell, he screamed
it's cracking, it's cracking!
The boat – run to the boat, quick!

The boat we had just left
separated from us by the now widened crack.
We had spent far too much time
turned towards the stretch of eider
the shot and the lure of the hunt.

Flame-green the water at the edge of the ice
quickly blackening towards the depths.

The black-tarred boat, two oars
provisions, boots and birds we had already shot.
The boat – so easy to pull over the ice.

We crouched, just about to make the leap
over the heady blackness.

We held back, held back in the leap
believed perhaps that further on
the crack was less in dimension

– syntes så, skyndade dit
men redan var bredden för stor.
Sprang vi, slog vi med armarna
ingen vågade språnget,
ingen vågade simma genom det isiga kalla.

För lång var vår tvekan
sprickan tvekade inte.

Lamslagna stod vi
fattade intet. Fattade, fattade ej
ännu var döden ej synlig
den dröjde än i sekunden.

Slag utav järn hörde vi inne i isen
och genom luften
det lät som hyvlar mot bräder
– förut hade vi trott det var isens sång.

Skräckens blommor slog ut
frossan tog oss, gråten var nära
kvällen var nära
snart vi skulle vänt hemåt.

Ingen såg oss, ingen hörde från stranden
de rop som ströks bort utav vinden.
Himlen såg oss men rörde sig inte
vi såg hur döden där skrev våra namn.

Isen såg oss
vattnet som väntade såg oss
fäste på våra händer de dömdas märke.

Örnar syntes tidigare den vintern

– looked that way, hurried over
but the width was already too great.
If we jumped, if we waved our arms
no one dared jump,
no one dared swim through the icy coldness.

Too long our hesitation
the crack did not hesitate.

Paralysed we stood there
grasped nothing. Grasped, did not grasp
as yet death was not visible
it waited still in that second.

Blows of iron we heard within the ice
and through the air
it sounded like planes against planks
– before we had thought it the song of the ice.

The flowers of fear unfolded
the shivers took us, tears were near
the evening was near
we should soon have turned homewards.

No one saw us, no one heard from the shore
the cries that were swept away by the wind.
The sky saw us but did not move
we saw how death wrote our names there.

The ice saw us
the waiting water saw us
attached to our hands the mark of the doomed.

Eagles were seen earlier that winter

de satt långt ute på isen
de liknade avsatta furstar väntande sin egen död
de livnärde sig på hunger
de högg bitar av as ur isen
och krönte sig med den längsta natten.

they sat far out on the ice
they looked like deposed monarchs awaiting their death
they fed on hunger
they pecked pieces of carrion out of the ice
and crowned themselves with the longest night.

Och våra ögon var glansiga av skräck
och våra tungor var stela som fiskens
och långt borta vilade havstruten
med ögon kallare än hökens
van att leva på fisk
och annat som i havet dött.

And our eyes were glazed with fear
and our tongues were stiff like that of the fish
and far off the black-backed gull rested
its eyes colder than those of the hawk
used to living off fish
and whatever else had died in the sea.

Det vilda språnget
det vilda hoppet
det vilda ropet bortom ropet.

The wild leap
The wild hope
the wild cry beyond the cry.

Men ett hopp om räddning för oss
skulle endast utmana löjet
men något löje finns heller inte här.
Långt ute på havet finns aldrig något löje.

But a hope of rescue for us
would only challenge the ridicule
but there is no ridicule here either.
Far out at sea there is never any ridicule.

Och sedan var det mörkt
och sedan var det inget mera
och sedan var vattnet
och vattnet var det sista
och bortom vattnet var det inget mera.

And then it was dark
and then there was nothing more
and then there was the water
and the water was the last thing
and beyond the water was nothing more.

Om de som sjunker
om de som bygger sig ett bo
mot bottnen
om det osannolika i bergsravinerna därnere

Of those that sink
of those that build themselves a nest
down on the sea-bed
of the improbable in the mountain ravines down there

om resan dit

utan minne och före sin födelse
bygger de där sina nya båtar.

Fördes vi ned i den lägre solkretsen
redan
djupt under isarnas tak
våra skrik spolades bort
i avlägsna ekon hördes de ännu
innan månens nytändning
och genomskinligare än maneternas kroppar
mottog vi ljudet från vattnets klockor.

Som när en nyfödd
lämnar sin hemvist och förs in i det synliga
där namnet ges och könet fastställs
fördes vi här mot det bortre
där inga namn och inget kön
och inga andra igenkänningstecken
längre gäller.

Sjönk så den första kvällen
kvällen när isen brast.
Grått var landet, husen var sänkta i grått
grått var blodet, grå var sorgen.

Spreds över isen i svarta lysande fjädrar
det frisläppta vattnet
is gnagde mot is, sörplandet hördes
när fälten av vitt spräcktes av vinden.

of the journey there

without memory and prior to their birth
there they build their new boats.

We were taken down into the lower sun-orbit
already
deep under the roof of the ice
our cries were washed away
in distant echoes they could still be heard
before the rekindling of the moon
and more translucent than the bodies of jellyfish
we received the sound from the bells of water.

As when one newly born
leaves its habitat and is led out into the visible
where its name is given and gender determined
we were led here towards what is farther off
where no names and no gender
and no other signs of recognition
apply any more.

So did the first evening sink
the evening when the ice broke.
The land was grey, the houses swathed in grey
grey was the blood, grey was sorrow.

Over the ice in gleaming black feathers
the released water spread
ice gnawed ice, a slurping was heard
when the fields of white were cracked by the wind.

Sjönk så den natt där ingen glädje var möjlig
ljusen som lyste i fönstren
där sömnen ej heller var möjlig
strimmor av rött bredde sig ut över ögonens vita
timmarna blev till vålnaders kroppar
svepta i grått
i mörkret dränkta
ingen smakade brödet, ingen åt utav köttet.

Kappan av sorg breddes ut över natten
Satan, ropade någon i hat med händerna knutna
Gud, min Gud, var det någon som bad
kvidandet hördes ända mot gryningens timma.
Vinden svarade inte
isarna svarade inte.

Grått var blodet, grå var sorgen
gråa var dödens rosor.

Långt därute driver en båt utan manskap
isen äter den redan.

Fåglarnas sträckta halsar
de långa halsarna
de smala och de med grön sammet täckta.
Brandröd var morgonens sol
och isen brister.

Alfågeln spetsade vingar
brinner i solen
smattret, fjädrarnas duniga virvel
ännu ej nådda av hagel
smek dem med handen
dun emot fingertopparnas darrning

So did the night sink where no joy was possible
the lights that shone in the windows
where sleep was not possible either
strips of red spread out over the white of the eyes
the hours became the bodies of phantoms
wrapped in grey
drowned in the dark
no one tasted the bread, no one ate of the meat.

The cloak of sorrow was spread out over the night
Damn and blast, someone cried in hate with clenched fists
God, my God, someone prayed
the whimpering was heard right up to the hour of dawning.
The wind did not answer
the ice did not answer.

Grey was the blood, grey was sorrow
grey were the roses of death.

Far out there a boat drifts without its crew
the ice is already devouring it.

The bird's outstretched necks
the long necks
the narrow ones and those covered with green velvet.
Bright-red was the morning sun
and the ice breaks.

The long-tailed duck's pointed wings
burn in the sun
the clatter, the downy whirl of the feathers
not yet reached by buckshot
caress them with your hand
their down against the trembling of your fingertips

över den bristande isen.

Knipornas vaksamma ögon
mörka kristaller
speglas i vattnet – vattnet som speglas.

Virvlande kroppar, virvlande vindar
och när ett rop brister ut
is emot blod hettat av solen
hörs över vatten – hörs under vatten
spelar om kväll och om morgon.
Fåglarnas rop
fåglarnas spetsiga vingar.

Om det ändå varit morgon
och vår död blivit tecknad i solen
om vi ändå hört gårdshundar skälla
fast inga hundar finns härute.

Om marskråkor som vi är vana vid att höra
den här tiden hade kommit
inte som räddning men ändå som ett sällskap.

Om ett sent norrsken varit synligt.

Den natten var dyningarna
höga berg av en stor ondska
som går genom världen
de smärglade sig själva till tunga knivar
före järnets tid.

Men de drevs inte fram av ondska

above the breaking ice.

The goldeneye's vigilant eyes
dark crystals
mirrored in the water – the water that is mirrored.

Whirling bodies, whirling winds
and when a cry breaks out
ice against blood heated by the sun
is heard over the water – is heard under the water
plays at evening and in the morning.
The cry of the birds
the birds' pointed wings.

If only it had been morning
and our death been drawn in the sun
if only we had heard the watch dogs bark
though there are no dogs out here.

If March crows that we are used to hearing
at this time had come
not as a deliverance but just as company.

If a late aurora borealis had been visible.

That night the groundswells were
high mountains of a great evil
that pass through the world
they ground themselves into heavy knives
before the age of iron.

But they were not driven on by evil

de var före onskans tid
det var bara vi som uppfattade dem så.
De var knivar ur den natt som allting äter
och skär sönder varje antydan
till mänskligt ansikte.

Stjärnorna vakade över dem
fiskarna lyssnade till dem djupt nere
stenarna hörde dem i sina gömslen
när de skar genom världen.

Att med vattnets bokstäver skriva
det alfabet som endast vattnet läser

att gå ner mot botten
och där skriva namnen på dem
som en gång ägde händerns insida

och vattnet som skall strömma
innan något ens är färdigskrivet:
vattnet som ständigt plånar ut
vattnet som ständigt på nytt låter namnen
glimra i vågornas ögon.

På väggar av sorg
bygger vattnet sitt genomskinliga tak.

Vattnet som pratar i sömnen
följer de drunknades färd
pratar sig genom natt efter natt
gömmer det dagen kan finna:
spant, roder och åra.

they were from before the age of evil
it was only us who perceived them as such.
They were knives out of the night that devours all
and cuts to pieces any semblance
of a human face.

The stars watched over them
the fish listened to them deep down
the stones heard them in their hideouts
when they cut through the world.

To write with letters of water
the alphabet that only the water reads

to descend to the sea-bed
and write there the names of those
that once owned the palms of hands

and the water that will stream
before anything has even been written completely:
the water that constantly effaces
the water that constantly once more allows the names
to gleam in the eyes of the waves.

On walls of sorrow
the water builds its transparent roof.

The water that talks in its sleep
follows the path of the drowned
talks itself through night after night
hides what the day can find:
planking, rudder and oar.

Ålen simmar förbi men stannar ej upp på sin färd
torskens öga bevakar
allting är sugande munnar.

Vattnet döljer sitt öga
fyller sin mun med slam
stirrar som blint mot de sjunkandes väg.

Skulle i natt ett rop
åter höras i stormen
vore det vattnets munnar
vore det vattnets rop

vore det mardrömmens rop
vore det ropet från bristande fjädrar
sjunkna till sot i vattnet.

Vattnet som pratar i sömnen, skriver i bly
tröst som ingen kan tyda.

Och vi som talar här
vi talar inte med vår vanda tunga
och det är inte heller fiskens
– vattnet gav oss åt en annan röst.

Det mörknar runt oss
mer än mörkret låter ana.

Drogs vi allt djupare ned
allt tyngre vi fördes mot slutna rum
och en sömn som länge skulle vara.
Bäddar av en annan sort än dem vi förut sovit i
stod färdiga att ta emot oss
med en annan mjukhet än annan sömn.

The eel swims past but does not stop on its journey
the cod's eye keeps watch
everything is sucking mouths.

The water conceals its eye
fills its mouth with mud
stares as if blind at the path of those sinking.

If tonight a cry were
once more to be heard in the gale
it would be the mouths of the water
would be the cry of the water

would be the cry of the nightmare
would be the cry of breaking feathers
sunk to soot in the water.

The water that talks in its sleep, writes in lead
comfort that no one can.

And we who speak here
do not speak with our usual tongue
nor is it that of the fish
– the water gave us to another voice.

It grows dark around us
more than the darkness lets one suspect.

We were pulled down ever deeper
borne ever heavier towards sealed rooms
and a sleep that was to last for ages.
Beds of a different kind than those we had previously slept in
were ready to receive us
with a different softness than a different sleep.

Och havskon råmar
hennes spenar räcker åt oss alla
och bikuporna på bottnen
står fulla av havsbinas honung
och fjärilarna låter fladdrande
de olika årstiderna byta färg
hängivna som de är mot både sommar och vinter.

Nog har vi rum att gå i
nog har vi nätter att sova genom
nog har vi sötma för vår tunga.
Bränner oss ändå minnet:
klar var dagen, fåglarna drog mot norr.

Och när vattnet
trängt genom våra munnar
och när vi öppnat oss
för havet
och havet var i oss.

När vi var fiskar lika
och så långt borta från fiskars skönhet
som tänkas kan.

Men skönhet räknas inte
under en sådan resa
– inte den skönheten
och tiden räknades inte
– inte den tiden.

Sjögräset

And the sea cow bellows
her udders have sufficient for all of us
and the beehives on the sea-bed
are full of the honey of sea bees
and butterflies fluttering cause
the various seasons to change colour
devoted as they are to both summer and winter.

We have enough space to walk in
we have enough nights to sleep through
we have sweetness for our tongue.
Even so the memory burns us:
clear the day was, the birds making northwards.

And when the water
had forced itself into our mouths
and when we had opened ourselves
to the sea
and the sea was within us.

When we were as fish
and as far removed from the beauty of fish
as can be imagined.

But beauty does not count
on such a journey
– not that kind of beauty
and time does not count
– not that kind of time.

The sea-grass

sjöhåret
sjöropens vatten

och kniporna som stiger upp från bottnen
med sina gröna tofsar.

Sedan vi tagit in vattnet
gled vi mot bottnen
viskade bottnen till oss.

Luften ville inte längre ge oss sitt liv
men vattnet mottog oss
drog oss
som nedåtgående rökslingor.

Med utspärrat hår sjönk vi
och med utsträckta armar.
Vår tyngd var en annan än ovan vattnet
vår tyngd blev vår lätthet
vi var bland de snett glidande
likt ägg
var vi sjunkande nedåt
mot ett rede.

Vi vände oss runt i vattnet
med våra ögonvitor mot ytan
varifrån sol kunnat komma
om inte kväll redan kommit
– dock skulle solen ej lockat oss mera.

Mindes vi potatisen i de öppnade fårorna
och de blå dagmaskarna som försvann

the sea-hair
the water of sea-cries

and the goldeneyes that rise from the sea-bed
with their green crests.

After we had taken in the water
we glided down towards the sea-bed
the sea-bed whispered to us.

The air was no longer willing to give us its life
but the water received us
carried us
like descending wreaths of smoke.

With hair spread out we sank
and with outstretched arms.
Our heaviness was another than that above the water
our heaviness became our lightness
we were among those gliding diagonally
like eggs
we were sinking downwards
towards a nest.

We turned round in the water
with the whites of our eyes towards the surface
from which sun had been able to come
had not the evening already done so
– though the sun would not have beckoned us more.

We recalled the potatoes in the opened furrows
and the blue earthworms that disappeared

vi mindes måsarna över

gårdsmynen
och kumminen som repades

saltet på bordet mindes vi
de lätta björklöven som slog ut

drömmen om kvinnobröst, sommarens nätter
och hudens hetta mot lakanen.

Förvandlade till djur
till fiskdjur, till kodjur
betade vi av havets ängar
och fördes allt längre bort.

Förvandlade till kråkdjur
och till de örnar vi förut sett på isen,
förvandlade till de möss som knaprar
också under den nedersta bottnen
fördes vi allt längre in
mot ett stort
ett tungt hjärta.

Vi tyckte oss fria
vi var där vi inte var.
Vi var där.

Ropa efter ett nytt namn
ett namn som ingen känner
viskade vågorna till oss
de som gick högt över våra ansikten.
Och mareldar som slocknat under vintern
och väntade att tändas nästa höst

we recalled the gulls above

the wren
and the caraway that was gathered

the salt on the table we recalled
the light birch leaves that unfolded

the dream of a woman's breast, summer nights
and the heat of the skin against the sheet.

Transformed into animals
into fish-animals, into cow-animals
we grazed on the sea's meadows
and were taken further and further away.

Transformed into crow-animals
and the eagles we had earlier seen on the ice,
transformed into the mice that nibble
even under the lowest sea-bed
we were taken ever further in
towards a large
and heavy heart.

We thought ourselves free
we were where we were not.
We were there.

Call for a new name
a name that no one knows
the waves whispered to us
those that passed high above our faces.
And the sea-fire that had died during the winter
and was waiting to be lit the following autumn

viskade också.

Vi ropade då och blev till det rop
som går genom vågornas ryggar
vinter som sommar.
Vi blev måsens vinge.

I cirklar fortsätter vi neråt
algerna som förr inte alls lyste
lyser nu som fosfor
i drömmarna som är före det sedda
och efter.

Den grönt skimriga fjädern som följer.

Sedan drack vi glömska
och vi gick till glömskans tröskel.

Vi lägger ut våra nät som vi gjorde förr
och det är glömskans nät.

Vi älskar som förr
och våra kvinnor är glömskans kvinnor

de ser på oss med blanka ögon
om av lust eller av drar
och de säger:
ni ar glömskans män.

På land ligger husen
som döda fåglar ruvar de döda ägg.

whispered too.

We then called and became the cry
that goes through the backs of the waves
in winter as in summer.
We became the gull's wing.

We continue spiralling downwards
the algae that earlier did not gleam at all
now gleam like phosphorus
in the dreams that come before the seen
and after.

The greenly shimmering feather that follows.

Then we drank oblivion
and went to the threshold of oblivion.

We spread out our nets as we did before
and these are the nets of oblivion.

We love as before
and our women are the oblivion's women

they look at us with shining eyes
as if from desire or from tears
and they say:
you are oblivion's men.

On land the houses lie
like dead birds they hatch dead eggs.

Hos dem som sjunkit ar höga, gröna salar
vatten rörs mot vatten
bland fiskars munnar.

På land är sorgen, den virar runt sig
sin gråa sjal.

En föreställning är att de döda
diar de oföddas bröst.

Timmarna kom, dragna ur saltet
inte saltet från havet men sorgens salt
och brödet som gavs oss
förmådde vi inte äta.

Drömmarna kom om natten och förde oss nära
vansinnets land
och ännu mera som hån räcktes oss drömmar
om livet som varit.
Fläckar av kortvarig dvala
när inget vi mindes kom oss till dels.

Gick vi ut över åkern, vipan var kommen
åkern kände vi inte, vipan kände vi inte.

Bleka, hopkrympta fjädrar
gavs oss i sömnen och gavs oss i vakan
ryckta från fåglar där köttet redan var ätet
vågorna högg som tänder mot våra anklar.
Solen förbrände
dagen var helt utan skugga
regnet som kom
var vatten från drunknades hår.

For those that have sunk there are tall, green halls
water touches water
among fishes' mouths.

On land is sorrow, its swirls round itself
its grey shawl.

A notion is that the dead
suckle the breasts of the unborn.

The hours came, leached out of the salt
not the salt from the sea but the salt of sorrow
and the bread that was given us
we were unable to eat.

The dreams came at night and took us close
to the land of madness
and even more as a mockery were dreams held out to us
about the life that had been.

Fleeting snatches of torpor
when nothing we recalled was shown us.

We crossed the field, the lapwing had returned
the field we did not know, the lapwing we did not know.

Pale, crumpled feathers
were given us when asleep and when awake
plucked from birds whose flesh had already been eaten
the waves hacked at our ankles like teeth.
The sun burned
the day was entirely without shadow
the rain that came
was water from the hair of the drowned.

Och svalorna som redan om hösten
sökte sig till vattnets botten
för att dricka vintern
slår upp sina ögon och möter oss.

De viskar:
i natt bröts isen upp
hörde ni den sjungande sprickan?
nu närmar sig redan sommarens värme
och vi flyger åter.

De rör sina vingar
och ler så som svalor ler.

Likt skepp driver vi över bottnen
fyllda av vatten
vi ser våra revben och hjärtat som slutat att slå
våra ögon ser vi som vinda glober
och fötterna som vi gått med
och händerna som vi gripit med
och munnarna som sugit lust och kärlek
de flyter undan från oss
vi ägde dem en stund
tids nog skall de lösas upp av vattnet
och de skall vara vattnet.

Vi blir till skepp
och svalorna ler i sin sömn.

När isen brast
brast våra somrars sista glädje

And the swallows that already in autumn
sought the sea-bed beneath the water
so as to drink the winter
open their eyes and meet us.

They whisper:
tonight the ice broke up
did you hear the singing crack?
already the heat of summer is approaching
and we will fly once more.

They move their wings
and smile the way swallows smile.

Like ships we drift over the sea-bed
full of water
we see our ribs and heart that has ceased beating
our eyes we see as warped globes
and the feet we have walked with
and the hands we have grasped with
and the mouths that have sucked desire and love
they float away from us
we owned them for a while
in time the water will dissolve them
and they shall be water.

We become ships
and the swallows smile in their sleep.

When the ice shattered
the final joy of our summers shattered

vi krymper
och förs halvt i sömn allt längre bort
från det vi trodde var vårt liv.

En mistlur hör vi genom dimman
men inga röster når oss som vi känner.

En hinna har växt fram
emellan oss och träden när de blommar
nu som förr
allt är som förr
och inget är som förr.

Vi plockar äpplena om hösten
vi samlar dem i korgar
men vet ej hur de smakar.
Vi minns som plåga sommarnattens ljus
och gökens rop om tröst
blir till ett rop om död.

Vi skriver namn
men papperet har vitnat.

Egentligen är det inte återkomsten
vi längre hoppas på
att ett av vatten utnött ansikte
som inte längre är en människas
skulle visa sig.

Vad är då vårt hopp?
det som är bortom hoppet och ändå väntan.

Vågorna talar om en vind från sydväst
då kommer sommaren

we shrink
and are borne half asleep ever further away
from what we believed was our life.

We hear a foghorn through the mist
but no voices reach us that we know.

A film has grown
between us and the trees when they flower
now as before
everything is as before
and nothing is as before.

We pick the apples in autumn
we collect them in baskets
but do not know what they taste like.
We painfully recall the light of summer nights
and the cuckoo's cry for consolation
becomes a cry for death.

We write names
but the paper has faded.

It is not really the return
we still are hoping for
that a face worn down by water
that no longer is that of a human
should show itself.

What is then our hope?
that which is beyond hope and yet waiting.

The waves speak of a wind from the southwest
then summer comes

strandpiparen lägger sina ägg
och i bleken kan vi ibland se laxens
sneda käke.

Vi väntar ingen återkomst.
Sorgens rep har tänjt oss år efter år.
Skall de då aldrig brista?
Nej, de skall aldrig brista.

Nätens vimplar visar att vinden tilltar
och det vi väntar på
är bortom hopp och väntan.

Norrskenet vi ännu minns inom oss
från den vintern
nu är den nya vintern
och solnedgångarna som sprakar i kölden
lika vilda nu som då.

Fiskarna vi fångar och tar upp på land
från isens vakar
skrämmar oss
de tar bort orden då vi äter dem.

Vi äter ett annat bröd än den natten
vi äter ändå utav samma bröd
vi bakar det av döda dagar
det smakar oss inte.
Tigandet lärde vi oss redan efter första sommaren
men inte heller tystnaden mättar
till sist smakar inte ens tårar.

Vi ser sprickan när den öppnar sig.

the ringed plover lays its eggs
and in the still water we can sometimes see the salmon's
crooked jaws.

We are not waiting for any return.
The ropes of sorrow have stretched us year after year.
Will they then never break?
No, they will never break.

The pennants of the nets show the wind is rising
and what we are waiting for
is beyond hope and waiting.

The northern lights we still recall within us
from that winter
now is the new winter
and the sunsets that sparkle in the cold
as wild now as then.

The fish we catch and haul up on the land
from the ice-holes
scare us
they take away our words when we eat them.

We eat a different bread than that night
even so we eat of the same bread
we bake it from dead days
its taste we do not like.
To stay silent we already learnt after the first summer
but the silence does not satisfy us either
finally not even tears have any taste.

We see the crack when it opens up.

I månader gick vi och sökte
men inget flöt iland:
ingen stövel, ingen åra, än mindre fann vi
en hand
ett hjärta
ett öga.

Hur skall vi höra den röst som vattnet svalde?

Vi som länge bott intill ett vatten
och som länge saknat de som sjunkit
vet att vattnet inte äger några sånger
utom vattnets egen klagan.

Vi som gråter
vi gråter så länge gråten finns
till sist gör också sömn och glömskans
droger sitt.

Sol som sjunker
bevara oss för milda händer
och tröst som ändå inget tröstar.

Glömskans fjäril sammetslen på vingen
men med en giftig gadd inunder.
Ty vattnet äger inga sånger.

Sol kom – sol försvinn
frost kom – frost försvinn.

Sommar och vinter kommer ändå
till oss kommer de inte tillbaka.

For months we went searching
but nothing drifted ashore:
not a boot did we find, not an oar, let alone
a hand
a heart
an eye.

How shall we hear the voice that the water swallowed?

We who have long lived close to some water
and who have long missed those who have sunk
know that the water does not own any songs
except the water's own complaint.

We who weep
we weep as long as there are tears
finally the drugs of sleep and oblivion also
do their work.

Sun that sinks
preserve us from gentle hands
and consolation that even so consoles nothing.

The butterfly of oblivion its wing velvet-smooth
but with a poisoned barb beneath.
For the water owns no songs.

Sun come – sun disappear
frost come – frost disappear.

Summer and winter will even so come
but to us they will not come back.

Vatten kom – vatten vänd
vind kom – vind försvinn

till oss kommer de ändå inte tillbaka.

Knipor kom – knipor vänd
båt kom – båt försvinn.

Knipor och båtar kommer ändå
till oss kommer de inte tillbaka.

Långt efteråt var vattnet klarblått
med inslag av grönt

båtar styrde från land, båtar sökte land
fiskar tyngde näten.

Vi sjönk och med oss sjönk tiden
våra kroppar fylldes inte bara med vatten
glömskan gavs till vårt minne
och drog oss nedanför bottnen
en stund följde oss namnen
men när tiden vek, vek också de.

I multnandet där vi varit en gång förr
innan namn blivit givna och
runt oss var fiskars munnar.

Men inget av det vi berättar
har vi någonsin berättat
vi är i dödens land

Water come – water turn
wind come – wind disappear

to us they will even so not come back.

Goldeneye come – goldeneye turn
boat come – boat disappear.

Goldeneyes and boats will even so come
to us they will not come back.

For a long time after the water was clear blue
with tints of green

boats set out from the land, boats sought the land
fish weighed down the nets.

We sank and with us sank time
our bodies were filled not just with water
oblivion was given to our memory
and carried us below the sea-bed
for a while our names followed us
but when time yielded, so too did they.

In the rotting where we had been once before
before names had been given –
and around us the mouths of fishes.

But nothing of what we tell
have we ever told
we are in the land of death

och vi har inget därifrån att berätta.

Orden läggs i våra munnar
hur vi drogs allt djupare ned
och nådde Glömskans rike
där betade glömskans kor
och drack vi av glömskans mjölk.

Nådde vi sent på natten den kust som sjunger
snö föll
sången var glömskans sång
ljuv som honung mötte den våra läppar
så som när mannen sjunker i kvinnan
och kvinna i man.

Seglade vi vidare – och isarna brister
rodde vi vidare – såg vi alfågel, ejder och knipa
brast våra ögon, brast våra läppar
fördes vi vidare
algernas grönska blev våra segel.
Örnen gav oss sitt öga.

Det var färden ned till vår död
om den har det här berättats.
Om dödslandet och våra dagar där
har vi inget att berätta.

Fåglar som inte var fåglar
sökte sig in mot kusten
brösten var uppslitna av hagel
i deras ögon var också hål.

De flög mot fönstren
de ville in där människorna var.

and we have nothing from there to tell.

The words are placed in our mouths
how we were carried ever deeper
and reached the realm of Oblivion
where the cows of oblivion grazed
and we drank of the milk of oblivion.

Late at night we reached the shore that sings
snow fell
the song was the song of oblivion
sweet as honey it met our lips
as when the man sinks into the woman
and woman into man.

We sailed on – and the ice breaks –
we rowed on – we saw long-tailed duck, eider and goldeneye
our eyes broke, our lips split
we were borne on
the green of the algae became our sail.
the eagle gave us its eye.

It was the journey down to our death
of that this has told.
Of the land of the dead and our days there
we have nothing to tell.

Birds that were not birds
sought in towards the coast
their breasts were rent by buckshot
in their eyes were also holes.

They flew against the windows
they wanted to enter where the humans were.

Inte sjönk vi
så som våra döda sjunkit
i sorgens vatten hade vi länge
förts nedåt.

Ibland blev stranden oss en brygga
där väntade vi bortom väntan.

Ur vindarnas botten
som är än djupare än vattnets
hörde vi röster
– till oss viskade de.

Om det gått ett år eller många
– den våren kom en ärla.

Den satte sig på åkerkanten
vi såg den
den bar ingen hälsning från de döda
men den levde så som vi lever.

Den klara luften blev än klarare
vi såg vårt liv.
En bävan var det.

Sorgen sörjer i oss
– skall vi en gång se den
så som ärlan såg på oss?

We did not sink
like our dead had sunk
in the water of sorrow we had
long been drawn down.

Sometimes the shore became a jetty for us
there we waited beyond waiting.

From the bottom of the winds
which is deeper than that of the water
we heard voices
– to us they whispered.

Whether one year or many had passed
– that spring a wagtail came.

It sat on the edge of the field
we saw it
it bore no greeting from the dead
but it was alive as we are alive.

The clear air became even clearer
we saw our life.
A dread it was.

The sorrow grieves in us
– shall we one day see it
as the wagtail looked at us?

Årans hemvist bortglömd
skulle den hittas vore dess trä så splittrat
att ingen kust där kunde spåras
ännu mindre ett namn.

Inga minnen av ejder och knipa.

Åran ägd av vattnet.
Åran ägd av Ingen.

The abode of the oar forgotten
were it to be found its wood would be so splintered
that no shore there could be traced
even less a name.

No memories of eider and goldeneye.

The oar owned by the water
The oar owned by No One.